

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň JUDr. Barbary Pořízkové a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci žalobce: **Poličské strojírnny a.s.**, se sídlem Polička, zastoupeného JUDr. Jiřím Veliškem, advokátem se sídlem Spálená 76/14, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 7. 2006, č. j. OBP-332-2/S-2006, o správním deliktu, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 10. 2007, č. j. 8 Ca 293/2006 - 46,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „odvolací orgán“) ze dne 28. 7. 2006, č. j. OBP-332-2/S-2006. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Policejního prezidia České republiky, Ředitelství služby správních činností policie (dále jen „Policejní prezidium“ nebo „správní orgán prvního stupně“), ze dne 14. 2. 2006, č. j. PPR-922-6/RSP - 2005, jímž byla stěžovateli podle § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu (zákon

o zbraních), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zbraních“), uložena pokuta ve výši 70 000 Kč za správní delikt, jehož se stěžovatel dopustil porušením ustanovení § 39 odst. 1 písm. k) a § 42 odst. 3 zákona o zbraních.

Stěžovateli byla rozhodnutím správního orgánu prvního stupně uložena pokuta jako sankce za porušení příslušných ustanovení zákona o zbraních (viz výše) porušením následujících povinností: a) stěžovatel nezapsal do evidenční knihy zbraní nabytí vlastnictví ke zbraním kategorie „A“, a to 300 ks náložek 75 g, 300 ks náložek 200 g a 200 ks náložek 400 g, b) neoznačil záznamní knihu zbraní a knihu příjmů a výdajů zbraní, přičemž neupravil evidenční knihu střeliva tak, aby nemohlo dojít k výměně jednotlivých listů, c) nezaevidoval 260 ks munice s označením Nb 125 mm EOF TK, D-81 (zbraň kategorie „A“) do evidenční knihy zbraní a převedl tuto municí na jiný subjekt, d) nevedl v době kontrolní akce evidenci munice převzaté k ničení nebo delaboraci na základě smluv č. 030200130 a č. 030200074 [přičemž nesplněním výše uvedených povinností stěžovatel porušil § 39 odst. 1 písm. k) zákona o zbraních], e) dále neoznámil v době do 1 měsíce převod vlastnictví zbraní kategorie „B“ útvaru policie příslušnému podle místa provozovny, kde se převod uskutečnil, a konečně f) neoznámil převod vlastnictví ke zbraní kategorie „A“ útvaru policie příslušnému podle místa provozovny, kde se převod uskutečnil, přičemž jednáním uvedeným pod body e) a f) naplnil skutkovou podstatu správního deliktu dle § 42 odst. 3 zákona o zbraních. Již v průběhu správního řízení stěžovatel uznal své pochybení ohledně jednání uvedeného pod body b), e) a f) a učinil příslušná opatření k nápravě. Odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí správního orgánu a následně i žalobu podal ve vztahu k jednání popsanému pod body a), c) a d), u nichž dle svého přesvědčení nepochybil a nedopustil se jimi žádného správního deliktu. Stěžovatel zastával odlišný výklad zákona, než jaký zastávaly správní orgány v obou stupních.

Městský soud přisvědčil závěru odvolacího orgánu, že porušení povinností stanovených zákonem o zbraních popsaných v rozhodnutí pod body a) až f) bylo stěžovateli ve správním řízení dostatečně prokázáno. Soud konstatoval, že stěžovatel byl v rozhodném období držitelem zbrojní licence, byl tedy podnikatelem na úseku zbraní a střeliva, a byl proto ze zákona povinen vést evidenci o zbraních a střelivu. Soud poukázal na to, že povinnost evidence zbraní vyplývá i ze Směrnice Rady ze dne 18. 6. 1991 o kontrole nabývání a držení zbraní (91/477/EHS) a Evropské úmluvy o kontrole nabývání a držení střelných zbraní jednotlivými osobami ze dne 28. 6. 1978. Žalobní námitku zpochybňující věcnou a místní příslušnost správního orgánu prvního stupně soud odmítl s tím, že podnikatelská činnost stěžovatele jednoznačně přesahovala hranice Východočeského kraje. Výše uložené pokuty byla dle soudu přiměřená; pokuta byla uložena při dolní hranici zákonné sazby, neboť se ze strany stěžovatele nejednalo o opakované porušení povinností. Z uvedených důvodů městský soud žalobu stěžovatele zamítl pro nedůvodnost.

V kasační stížnosti stěžovatel uplatňuje námitku ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a namítá tak nesprávné posouzení právní otázky soudem, dále vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, ze které správní orgán vycházel, je v rozporu se spisy, a konečně i nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů.

Nesprávné posouzení právní otázky ze strany soudu spatřuje stěžovatel ve výkladu a nesprávné aplikaci ustanovení § 1 odst. 2 písm. a) zákona o zbraních, v němž je zakotvena výluka, podle níž se tento zákon nevztahuje na „*zbraně, střelivo a vojenskou municí, které jsou nabývány a drženy ve výzbroji ozbrojených sil České republiky, ozbrojených bezpečnostních sborů, ozbrojených složek celní správy, zpravodajských služeb České republiky a ozbrojených sil nebo sborů jiných států při jejich pobytu na území České republiky, překračování státních hranic České republiky a průjezdu přes území České republiky nebo přeletu nad územím České republiky podle zvláštního právního předpisu nebo mezinárodní smlouvy, kterou je Česká republika vázána*“. Působnost zákona o zbraních je tak podle názoru stěžovatele na činnost, kterou stěžovatel prováděl na základě smluv uzavřených mezi ním a Armádou České republiky (dále jen „Armáda ČR“), vyloučena.

Z těchto smluv vyplývá, že předmětná munice je po celou dobu ekologické likvidace nebo delaborace prováděné stěžovatelem ve vlastnictví České republiky, resp. Ministerstva obrany. Tuto skutečnost stěžovatel doložil již v průběhu řízení před odvolacím orgánem, kdy předložil potvrzení Ministerstva obrany ČR ze dne 7. 3. 2005. Z tohoto potvrzení stěžovatel cituje, že „...*vlastnické právo k nepotřebné vojenské municí, která je podle Smlouvy předmětem delaborace a k jejím elaborátům (tj. součástí vzniklým rozěbráním vojenské municí) náleží objednateli, a to až do okamžiku, kdy jsou jednotlivé elaboráty podle Smlouvy zlikvidovány, nebo společnost Poličské strojírny a. s. daný elaborát převezme způsobem stanoveným Smlouvou do svého vlastnictví, přičemž splnění těchto podmínek je potvrzováno Úřadem pro obrannou standardizaci, katalogizaci a státní ověřování jakosti*“. Z toho stěžovatel vyvozuje závěr, že předmětná vojenská munice je po celou dobu procesu delaborace v držení Armády ČR, a v armádní výzbroji je také vedena, a to až do okamžiku, kdy je z výzbroje vyřazena. Okamžikem vyřazení munice z výzbroje (a tedy rozhodujícím okamžikem) je okamžik přechodu vlastnictví této municí na jiný subjekt (pro podporu tohoto názoru odkazuje stěžovatel na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2003, č. j. 6 A 82/2000 – 43). V kasační stížnosti se dále uvádí, že soud pochybil, když pouze obecně odmítl výklad ust. § 1 odst. 2 písm. a) zákona o zbraních zastávaný stěžovatelem, ačkoliv sám konstatoval, že pro aplikaci tohoto ustanovení je zásadní to, zda předmětná munice je vyčleněna z výzbroje Armády ČR. Je zřejmé, že soud v rozsudku nepodal žádný výklad pojmu „*zbraň ve výzbroji*“, který je dle stěžovatele „*stěžejní pro posouzení aplikace ust. § 1 odst. 2 písm. a) zákona o zbraních*“. Nesprávné aplikace zákona se dopustil soud i v případě zkoumání, zda stěžovatel porušil povinnost evidence náložek, když se ztotožnil se zjištěními ohledně charakteru náložek, na tato zjištění odkázal a vyšel přitom z toho, že předmětné náložky nebyly ověřeny pro civilní použití a jsou určeny k vedení pozemní války. Podle názoru stěžovatele však z těchto skutečností nevyplývá, že by náložky byly vojenskou municí. Technicko-konstrukční vlastnosti náložek je předurčují pro práce malého rozsahu a jako počinové náloživo pro výcvikové účely. Proto jsou podle stěžovatele tyto náložky zjevně výbušninou podléhající režimu zákona č. 61/1988 Sb., o hornické činnosti, výbušninách a státní báňské správě, ve znění pozdějších předpisů.

Co se týče dalších kasačních námitek, tak vadou řízení ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. je podle názoru stěžovatele skutečnost, že soud nepřihlédl ke shora již zmíněnému potvrzení Ministerstva obrany ČR ze dne 7. 3. 2005 týkajícímu se obsahu smluv uzavřených mezi stěžovatelem a Armádou ČR, konkrétně okamžiku přechodu

vlastnictví k vojenské munici, která je předmětem sporu. A konečně za nepřezkoumatelný má stěžovatel rozsudek proto, že soud toto potvrzení ignoroval, v odůvodnění rozsudku neuvedl žádné důvody, o které opírá svůj závěr, že došlo k vyčlenění předmětné munice z výzbroje Armády ČR, a stejně tak neprovedl výklad pojmu „zbraň ve výzbroji“. Je tedy podle mínění stěžovatele zřejmé, že se soud dostatečně nevypořádal s námitkou stěžovatele týkající se aplikace ust. § 1 odst. 2 písm. a) zákona o zbraních. Ve vztahu k této námitce pouze obecně uvedl, že výklad tohoto ustanovení, jak jej navrhuje stěžovatel, nelze akceptovat. Konkrétní důvody, o jaké tento svůj závěr opírá, přitom soud neuvedl. Z tohoto důvodu shledává stěžovatel rozsudek nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů, a odkazuje v tomto ohledu na judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 – 74, a rozsudek ze dne 24. 3. 2006, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, publikovaný pod č. 787/2006 Sb. NSS).

S ohledem na shora uvedené skutečnosti stěžovatel navrhuje napadený rozsudek městského soudu zrušit a věc vrátit tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odvolací orgán se k obsahu stěžovatelem podané kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je řádně zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.), a zkoumal při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

V návaznosti na posledně uvedené kasační soud konstatuje, že přednostně se zabýval námitkou týkající se nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost či nedostatek důvodů je totiž vadou tak závažnou, že se jí Nejvyšší správní soud musí zabývat i tehdy, pokud by to stěžovatel nenamítal, tedy z úřední povinnosti (viz shora). Nelze se totiž zabývat hmotněprávní argumentací, pokud přezkoumávané rozhodnutí soudu neobstojí ani po formální stránce. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí může nastat z důvodu jeho nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, jakož i v důsledku jiné vady řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Na tomto místě je třeba zdůraznit, že nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů rozhodnutí musí být založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Takovými vadami mohou být mimo jiné případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny. Nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů se může rozhodnutí soudu stát také tehdy, pokud by soud například nevyčerpal celý předmět řízení a ve svém rozhodnutí se nevypořádal se všemi žalobními námitkami.

V přezkoumávaném rozsudku Nejvyšší správní soud vady shora uvedeného charakteru neshledal, neboť výrok rozhodnutí je řádně odůvodněn a toto odůvodnění není možno považovat za nesrozumitelné. Obecně nepochybně platí, že žalobní námitka, se kterou by se krajský soud vůbec nevypořádal, by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé, a mohla by být důvodem pro zrušení napadeného rozsudku, neboť ze zásad spravedlivého procesu mimo jiné vyplývá povinnost obecných soudů svá rozhodnutí odůvodnit, reagovat na uplatněné námitky a vysvětlit jejich případné odmítnutí. Tato povinnost dostatečného odůvodnění rozhodnutí, jakkoli je třeba na ní z hlediska ústavních principů důsledně trvat, však nemůže být chápána zcela dogmaticky. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení tak, aby žádná z jeho základních námitek nezůstala neobjasněna a bez náležité odpovědi. Nedostatek takového charakteru, tj. opomenutí některé ze základních žalobních námitek ze strany městského soudu, Nejvyšší správní soud v napadeném rozsudku neshledal, a to včetně námitek uplatněných v průběhu nařízeného ústního jednání před soudem (tolik k odkazu stěžovatele na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74). Závěr, že došlo k vyčlenění předmětné munice z výzbroje Armády ČR, jenž měl městský soud dle uplatněné kasační námitky stěžovatele nedostatečně odůvodnit, soud ve skutečnosti vůbec neučinil, neboť vyčleněním munice z výzbroje se vůbec nezabýval. Otázku, zda munice byla vyčleněna z výzbroje Armády ČR, označil za zásadní v kasační stížnosti sám stěžovatel, ačkoli soud v odůvodnění rozsudku nic takového nekonstatoval (což je v rozporu s tvrzením stěžovatele). Proto soud také neprovedl výklad pojmu „*zbraň ve výzbroji*“.

K tvrzené nepřezkoumatelnosti předmětného rozhodnutí již závěrem kasační soud pouze poznamenává, že ze spisového materiálu nezjistil ani „*jinou vadu řízení před soudem*“, jež by mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., a tuto námitku tak odmítl jako nedůvodnou. Napadený rozsudek proto považuje kasační soud za přezkoumatelný a konstatuje, že dílčí nedostatky co do obsahu a struktury odůvodnění [ve vztahu k argumentaci důvodovou zprávou k zákonu o zbraních týkající se výkladu ust. § 1 odst. 2 písm. a) zákona o zbraních, kterou městský soud jistě mohl podrobněji rozvést a svůj právní názor v tomto bodě lépe objasnit] nemají vliv na zákonnost rozsudku. Z jeho odůvodnění je jednoznačně seznatelné, které otázky soud považoval za rozhodné, a tyto odůvodnil v dostatečné míře.

Nejvyšší správní soud ze spisového materiálu ověřil skutečnosti podstatné pro rozhodnutí ve věci samé [v provozovně stěžovatele byl ve dnech 18. až 29. 4. 2005 Policejním prezidiem jakožto věcně a místně příslušným správním orgánem prvního stupně podle ustanovení § 75 odst. 1 písm. b) zákona o zbraních proveden dozor nad dodržováním tohoto zákona a právních předpisů vydaných k jeho provedení, neboť stěžovatel byl v rozhodném období držitelem zbrojní licence č. CF 109822 pro zbraně skupiny „A“, „B“, „C“, „D“, „E“, „F“, „G“, „H“ a „I“, přičemž o výsledku dozoru byl dne 20. 5. 2005 vyhotoven protokol pod č. j. PPR-370-10/RSP-2005 a následně (poté, co bylo rozhodnuto o námitkách uplatněných dle § 17 zákona č. 552/1991 Sb. , o státní kontrole, ve znění pozdějších předpisů) bylo vydáno rozhodnutí (ze dne 14. 2. 2006, č. j. PPR-922-6/RSP – 2005), jímž byla stěžovateli uložena pokuta ve výši 70 000 Kč za spáchání shora v textu podrobně specifikovaných správních deliktů],

a přistoupil v rámci vymezeném kasačními námitkami k řešení právních otázek, které jsou v dané věci předmětem sporu.

Městský soud v odůvodnění explicitně vyjádřil právní názor, že *„povinnost vést evidenci při podnikání na úseku zbraní a střeliva nepředpokládá vlastnický vztah k evidované zbraní a střelivu, a konstatoval, že vznik povinnosti evidence je spojen s pouhým držením těchto specifických věcí, na něž dopadají ustanovení zákona o zbraních právě s ohledem na veřejný zájem na kontrole pohybu a nakládání s těmito věcmi“*. K tomu kasační soud podotýká, že formulace námitky v kasační stížnosti, cit.: *„vzhledem k tomu, že předmětná vojenská munice, kterou stěžovatel přebírá na základě smluv o delaboraci, je až do okamžiku její ekologické likvidace či delaborace (tedy do okamžiku, kdy přestane být vojenskou municí) v držení Armády České republiky...“*, nasvědčuje tomu, že stěžovatel směšuje právní pojmy „vlastnictví“ a „držba“. Tomu napovídá i skutečnost, že v žalobě se jeho argumentace zaměřuje především na vlastnictví předmětné munice, z protokolu o jednání před soudem vyplývá, že zpochybňoval i její držbu, aby posléze v kasační stížnosti mezi oběma pojmy v zásadě nerozlišoval.

Na tomto místě je možno jen pro úplnost zmínit, že z hlediska obecné právní úpravy v soukromoprávní oblasti je držitelem věci ten, kdo s věcí nakládá jako se svou vlastní nebo kdo vykonává právo pro sebe (§ 129 odst. 1 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů). Je-li u určité osoby splněna pouze faktická složka, tj. tato osoba má sice věc ve své moci, neboli ji fakticky ovládá, avšak nakládá s ní jako s cizí, tj. chybí-li jí držitelská vůle, nejde o držbu, nýbrž o stav označovaný jako detence, resp. právo detence (*„ius detinendi“*), což ovšem navenek není třetí osobě nikterak zřejmé. Tato osoba není tedy držitelem, nýbrž pouhým detentorem. Tak např. detentorem věci je její nájemce, vypůjčitel, schovatel atd., neboť všechny tyto osoby, i když věc jinak fakticky ovládají, nakládají s ní nikoli jako se svou vlastní, nýbrž jako s cizí.

Veřejnoprávní úprava, kterou je třeba v posuzované věci aplikovat, pak v § 2 zákona o zbraních, jenž pro účely tohoto zákona definuje držení zbraně, v odst. 2 písm. a) pod bodem 1. jednoznačně stanoví, že držením zbraně nebo střeliva se rozumí *„mít zbraň nebo střelivo uvnitř bytových nebo provozních prostor nebo uvnitř zřetelně ohraničených nemovitostí se souhlasem vlastníka nebo nájemce uvedených prostor nebo nemovitostí“*. Je tedy zřejmé, že *„držet“* vojenskou municí, střelivo nebo zbraně určené dále k jakýmkoli účelům, tj. buď k ekologické likvidaci či tzv. delaboraci spočívající v rozebrání těchto specifických věcí (typicky v případě zbraní), nebo eventuálně i k dalšímu použití k civilním účelům [např. použití *„náložek“* jako výbušnin podle č. 61/1988 Sb., o hornické činnosti, výbušninách a státní báňské správě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen *„hornický zákon“*)], znamená mít zbraň u sebe a disponovat s ní v právním smyslu *ius possidendi*, a to ať už jako s věcí vlastní nebo cizí; tzn. jinými slovy lze uzavřít, že z pohledu zákona o zbraních není rozhodné, zda subjekt, který s dotčenými předměty nakládá, s nimi nakládá jako jejich vlastník, držitel či pouhý detentor.

Nakládání s těmito specifickými věcmi, které z povahy věci představují pro jednotlivce i pro společnost jako celek potenciální nebezpečí, nutno podrobit kontrole ze strany státu, kterou umožní jen důsledně dodržovaný režim evidence, a to tím spíše, že třetím osobám navenek nemusí být zřejmé, z jakého právního titulu někdo s konkrétní zbraní, municí, střelivem či jiným vojenským materiálem nakládá.

K nutnosti evidence zbraní s ohledem na veřejný pořádek ve státě se vyjádřil v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ve druhém stupni odvolací orgán, a městský soud poté upozornil i na to, že povinnost evidence zbraní vyplývá i ze Směrnice Rady evropských společenství ze dne 18. 6. 1991 o kontrole nabývání a držení zbraní (91/477/EHS) a Evropské úmluvy o kontrole nabývání a držení střelných zbraní jednotlivými osobami ze dne 28. 6. 1978. Nejvyšší správní soud k tomu jen pro upřesnění podotýká, že závazek členských států podmínit výkon činnosti podnikatelů v oboru zbraní určitými povinnostmi je zakotven v Kapitole 2, Čl. 4 a násl. Směrnice č. 91/477/EHS (dále již jen „Směrnice“).

Co se pak týče vzniku evidenční povinnosti, Nejvyšší správní soud plně sdílí názor městského soudu, že tento je spojen s pouhým držením vojenského materiálu (zbraní, střeliva, munice) a vlastnický vztah k těmto „specifickým věcem“ není rozhodný. Není-li pro právní hodnocení věci podstatný vlastnický vztah samotný, pak již logicky nemůže mít žádný vliv na posouzení řešené problematiky ani okamžik přechodu vlastnictví z jednoho subjektu na druhý, a argumentace rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2003, č. j. 6 A 82/2000 – 43, resp. závěry obsaženými v jeho odůvodnění, se tak jeví v této konkrétní záležitosti jako nepřipadná.

Z téhož důvodu nemůže být vadou řízení, nepřihlédl-li soud k potvrzení vydanému na žádost stěžovatele Sekcí vyzbrojování Ministerstva obrany ČR, odboru programů pozemních sil a logistiky, ze dne 7. 3. 2005 (založeno v nečíslované části spisového materiálu), neboť okolnost, kdy přejde vlastnictví, resp. přesněji řečeno, kdy bude dle smluvního ujednání uskutečněn převod vlastnictví k delaborátům z Armády ČR na jiný subjekt, je pro posouzení dané věci irelevantní. Námitku směřující do ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. proto kasační soud také odmítl jako nedůvodnou.

Klíčovou pro konečný závěr v této věci je tedy, s ohledem na výše nastíněné úvahy, především otázka, zda se na stěžovatele jako podnikatelský subjekt, který má mezi činnostmi zapsanými v obchodním rejstříku vedeném Krajským soudem v Hradci Králové mj. i „vývoj, výroba, opravy, úpravy, přeprava, nákup, prodej, půjčování, uschovávání, znehodnocování a ničení zbraní“ a „vývoj, výroba, opravy, úpravy, nákup, prodej, půjčování, uschovávání, přeprava, znehodnocování a ničení střeliva“, vztahuje či nevztahuje zákon o zbraních, a to v souvislosti s výlukou zakotvenou v ustanovení § 1 odst. 2 písm. a) zákona o zbraních, podle něhož se tento zákon nevztahuje na „zbraně, střelivo a vojenskou munici, které jsou nabývány a drženy ve výzbroji ozbrojených sil České republiky, ozbrojených bezpečnostních sborů, ozbrojených složek celní správy, zpravodajských služeb České republiky a ozbrojených sil nebo sborů jiných států při jejich pobytu na území České republiky, překračování státních hranic České republiky a průjezdu přes území České republiky nebo přeletu nad územím České republiky podle zvláštního právního předpisu nebo mezinárodní smlouvy, kterou je Česká republika vázána“. Otázku vlastnictví nebo držby vojenského materiálu totiž stěžovatel otevřel vycházející z předpokladu, že na vojenský materiál ve vlastnictví nebo držení Armády ČR se povinnosti vyplývající ze zákona o zbraních nevztahují, a proto ani stěžovatel nebyl povinen se tímto zákonem (co se týče nakládání s těmito „armádními“ předměty) řídit.

Výše uvedenou výlukou je však podle názoru Nejvyššího správního soudu třeba chápat ve vztahu k subjektům, jejichž výčet toto ustanovení obsahuje, tj. ve vztahu

k ozbrojeným silám České republiky, ozbrojeným bezpečnostním sborům, ozbrojeným složkám celní správy, zpravodajským službám České republiky a ozbrojeným silám nebo sborům jiných států při jejich pobytu na území České republiky. Na tyto subjekty právní úprava obsažená v zákoně o zbraních nedopadá, proto vojenský materiál ve vlastnictví či držbě těchto subjektů nepodléhá evidenci podle tohoto zákona, neboť režim používání, držení a nošení zbraní a střeliva je upraven - ve vztahu k výše vyjmenovaným subjektům - jinými právními předpisy, což je logické. Na dikci předmětného ustanovení a znění důvodové zprávy, kterou citoval v odůvodnění rozsudku městský soud, které může být v jistém smyslu zavádějící, je třeba v každém případě nahlížet z tohoto hlediska, tzn. pouze ve vztahu k těmto konkrétním subjektům, které zajišťují obranu státu a jeho vnitřní bezpečnost. Výluka pro ozbrojené složky jednotlivých členských států je ostatně zakomponována i v Čl. 2 Směrnice.

V praxi to tedy znamená, že zatímco Armáda ČR evidenci podle zákona o zbraních vést nemusí, na ostatní [tj. v § 1 odst. 2 písm. a) zákona o zbraních nevyjmenované] subjekty se právní úprava obsažená v zákoně o zbraních vztahuje, a veškeré povinnosti z tohoto zákona vyplývající na tyto subjekty v plné míře dopadají. Subjektem podléhajícím zákonu o zbraních je pak bezpochyby (a dalo by se říci především) každý podnikatel v oboru zbraní a střeliva, přičemž takovým subjektem je i stěžovatel, který je držitelem zbrojní licence a podniká v tomto oboru (viz shora).

K charakteru náložek, tj. k jejich technicko-konstrukčním vlastnostem, a k porušení zákonem stanovených povinností blíže specifikovaných pod písm. a) rozhodnutí správního orgánu prvního stupně Nejvyšší správní soud uvádí, že charakterem náložek po konstrukční a technické stránce se zdejší soud nezabýval. Kasační soud však - ve shodě s názorem městského soudu - považuje skutečnost, že tyto náložky nebyly ověřeny pro civilní použití, za dostatečný důvod pro to, aby příslušné náložky byly považovány za vojenskou municí i před účinností citované novely, neboť vojenská munice byla v textu pod bodem 4. Přílohy č. 1 k zákonu o zbraních do 31. 12. 2003 definována doslovně takto: „*Vojenská munice – munice, včetně střeliva, určená k vedení námořní, letecké nebo pozemní války, pokud není ověřena pro civilní použití*“. Sám stěžovatel ostatně dle odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně připustil, že předmětné náložky pod pojem „*vojenská munice*“ ve znění zákona po novele patří. Je zároveň nepochybné, že faktický charakter těchto náložek se novelizací zákona o zbraních zákonem č. 228/2003 Sb. s účinností od 1. 1. 2004, kterou byla textace Přílohy č. 1 upravena, resp. upřesněna, nezměnil (a ani změnit nemohl). Závěrem tak lze již jen konstatovat, že kasační soud nepřisvědčil ani námitce stěžovatele týkající se nesprávného posouzení právní otázky.

Ze všech výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, odvolacímu správnímu orgánu náklady

nevznikly. Soud proto rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti za použití § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. ledna 2009

JUDr. Radan Malík
předseda senátu